

โดยสรุป บ้านวังแดง เป็นหมู่บ้านภาคกลางที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง โดยเฉพาะตั้งแต่มีแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2503) เป็นต้นมา หมู่บ้านถูกเปิดให้ติดต่อกับอำเภอท่าเรือเมื่อปี 2512 การดำเนินชีวิตของชาวบ้านได้เปลี่ยนแปลงไปมากขึ้น เพราะระบบเศรษฐกิจแบบตลาดได้แพร่เข้ามาในหมู่บ้าน มีการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามา เช่น รถโดยสาร รถมอเตอร์ไซด์ รถไถนา การไชปุ๋ยและยาฆ่าแมลง สำหรับรถไถนั้นต่อมาได้ถูกดัดแปลงให้ประโยชน์ได้อเนกประสงค์ เช่น เป็นเครื่องสูบน้ำ เป็นเครื่องหมุนสีฝัก เป็นเครื่องลากจูงรถพ่วง และใช้ในการรวกข้าวควย ต่อมาเครื่องยนต์ของรถไถได้ถูกดัดแปลงเป็นรถอีแต่น ซึ่งสามารถบรรทุกเครื่องมือทำนาเข้าไปทำนาไกลๆ บรรทุกข้าวเปลือกไปขายที่โรงสี และใช้เป็นพาหนะไปซื้อสินค้าในตลาดที่ตัวอำเภออีกควย

ปัจจุบันการคมนาคมดีกว่าแต่ก่อน ถนนได้รับการลาดยาง ทำให้การไปมาสะดวก ทุกฤดูกาล การติดต่อกับอำเภอรวดเร็วขึ้น สมัยก่อนนั่งรถสองแถวจากหมู่บ้านเข้าอำเภอ ใช้เวลา 20 - 30 นาที แต่ปัจจุบันเพียง 10 นาทีก็ถึงอำเภอ ชาวบ้านทุกวันนี้ต้องพึ่งพาสังคมเมือง ต้องซื้อปุ๋ย ยาปราบศัตรูพืช อาหาร ยารักษาโรค เสื้อผ้า ผงซักฟอก สมู ยาสีฟัน ฯลฯ นอกจากนี้เครื่องไฟฟ้าต่างๆกลายเป็นสิ่งจำเป็นในครัวเรือน โดยเฉพาะกลุ่มคนที่มีฐานะดี กับ ฐานะปานกลางจะมีเครื่องไฟฟ้าใช้ เช่น หมอหุงข้าว วิทยุ โทรทัศน์ ฟิล์ม เครื่องปั่นน้ำ และตู้เย็น ซึ่งนำความสุขสบายในการดำรงชีวิตมากขึ้น

ในคานอาชีพนั้น แม้ว่าชาวบ้านส่วนใหญ่ยังคงมีอาชีพทำนา มีทั้งผู้ให้เขา ผู้เขา ทำนาคอยตนเอง และมีชาวบ้านอีกส่วนหนึ่งดำรงชีวิตโดยอยู่ควยการรับจ้าง เช่น รับจ้างถอนกล้า คำนานา เกี่ยข้าว และเมื่อภายหลังมีโรงงานอุตสาหกรรมเข้ามาตั้งในเขตอำเภอท่าเรือ และในตำบล ทำให้ชาวบ้านได้เปลี่ยนอาชีพมารับจ้างทำงานในโรงงานต่างๆมากขึ้น หรือไม่ก็ออกไปหางานทำในเขตอุตสาหกรรมรังสิต จังหวัดปทุมธานี หรือไม่ก็เข้ากรุงเพท การที่หนุ่มสาวเคลื่อนย้ายไปประกอบอาชีพรับจ้างและนำรายได้มาสู่หมู่บ้านมากขึ้น ทำให้แรงงานในหมู่บ้านขาดแคลน ทำให้ค่าจ้างแรงงานสูงขึ้น ผลก็คือกองทัพแรงงานจากภายนอกเขามารับจ้าง โดยเฉพาะการเกี่ยข้าวซึ่งต้องการแรงงานจำนวนมาก เพื่อให้เสร็จเร็ว ชาวไร่จะไม่กรอม

ส่วนลักษณะการถือครองที่ดิน ได้มีการเปลี่ยนแปลงมาในอดีต มีการซื้อขาย
 จำนวน และหลุคเป็นสิทธิ์ จนกระทั่งในปัจจุบันนี้ผู้ถือครองที่ดินในหมู่บ้านวังแดงมีทั้งคนใน
 หมู่บ้านและคนภายนอกหมู่บ้าน ผู้สูญเสียที่ดินกลายเป็นผู้เช่า ซึ่งในปัจจุบันผู้มีที่ดิน กับ ผู้
 ไม่มีที่ดินมีอัตราส่วนเกือบจะ 50 : 50 และแนวโน้มจะมีการซื้อขายที่ดินเพิ่มขึ้น เมื่อมีผู้
 เปลี่ยนอาชีพและอพยพไปอยู่ที่อื่น ผู้มีฐานะร่ำรวยในหมู่บ้านจะรับซื้อที่ดินและมีขนาดการ
 ถือครองใหญ่ขึ้น ส่วนลักษณะการถือครองโดยการเช่านั้น ได้มีการเปลี่ยนแปลงการคึก
 คาเช่าให้เป็นธรรมกับผู้เช่า ซึ่งธรรมเนียมเดิมคึกคาเช่าแบบแบ่งครึ่ง แต่ในปัจจุบัน
 มีกฎหมายควบคุมคาเช่าในอัตราไร่ละ 12 ถึงครึ่งและกำหนดระยะเวลาเช่า 6 ปี ถ้ามี
 การผิดสัญญา ก็มีสิทธิ์ฟ้องศาลได้

สำหรับผู้นำหมู่บ้านนั้น ในระยะ 20 ปีที่ผ่านมา บางหมู่บ้านมีการเปลี่ยนผู้
 นำ แต่ลักษณะการเปลี่ยนผู้นำมีลักษณะที่ปรองดองกันมากกว่าที่จะมีการแข่งขันเอาชนะกัน
 ในอดีตบ้านวังแดง เคยมีผู้นำที่เป็นพระซึ่งเป็นที่เคารพนับถือของชาวบ้าน ท่านเป็นผู้นำ
 ความเจริญมาสู่วัด ผู้คนหลังไหลมาหาท่าน และท่านเป็นส่งเสริมการศึกษาในท้องถิ่น
 ปัจจุบันบ้านวังแดงมีผู้นำหลัก คือ กำนันและผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งบทบาทและหน้าที่ได้เปลี่ยนไป
 แต่เดิมมีหน้าที่บำเพ็ญกุศลทุกอย่างเท่าไร แต่ในปัจจุบันมีหน้าที่ทั้งบำเพ็ญกุศลและบำรุงสุขด้วย
 กำนันและผู้ใหญ่บ้านใช้สภาตำบลเป็นหน่วยบริหารงานพัฒนาตำบล อย่างไรก็ตาม -
 วังแดงได้รับการพัฒนาขึ้น อำนาจของรัฐและเจ้าหน้าที่ของรัฐได้เข้ามาถึงหมู่บ้าน เช่น
 พัฒนาการ เกษตรตำบล พนักงานอนามัย ครู เจ้าหน้าที่สหกรณ์ เจ้าหน้าที่ อภส. ปลัดอำเภอ
 ได้เข้ามาช่วยเหลือแนะนำและควบคุมการทำงานของกำนันและผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งทำให้กำนัน
 และผู้ใหญ่บ้านต้องรับใช้และปฏิบัติตามคำสั่งเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งในสายตาของชาวบ้าน
 กำนันและผู้ใหญ่บ้านเป็นเสมือนตัวแทนของรัฐในหมู่บ้าน ดังนั้นเมื่อพิจารณาบทบาทและหน้าที่
 ของกำนันและผู้ใหญ่บ้านซึ่งต้องรับใช้ทั้งสองฝ่าย คือ ทั้งชาวบ้านและอำเภอ แต่ในทางปฏิบัติ
 แลวชาวบ้านรับใช้ทางอำเภอมากกว่า

อย่างไรก็ตาม ในระยะ 30 ปีที่ผ่านมา บ้านวังแดงได้เปลี่ยนแปลงไปสู่ความ
 ทันสมัยยิ่งขึ้น การมีสาธารณูปโภคทำให้ความเป็นอยู่สะดวกสบายขึ้น การชลประทานมีส่วน
 ทำให้การทำนามีผลผลิตแน่นอนกว่าแต่ก่อน ซึ่งนำไปสู่ความมั่นคงของการพึ่งพาอาศัยกันใน
 สังคมหมู่บ้าน คือ เจ้าของนา ผู้เช่านา และผู้รับจ้าง ถึงกระนั้นก็ก็ตามอาชีพการทำนายัง

ถูกจำกัดโดยการตลาด พอลค่าซึ่งถกราคาข้าว การขึ้นลงของราคาข้าว ทำให้ฐานะของชาวนาคตกต่ำ โดยเฉพาะในปี 2529 ราคาข้าวตกต่ำมาก รัฐบาลยกเลิกประกันราคาข้าว ประกอบกับสหรัฐอเมริกาส่งข้าวแย่งตลาดของไทย ทำให้ฐานะของชาวนาไทยตกต่ำอย่างมาก ราคาข้าวซึ่งเคยขายไม่ต่ำกว่าเกวียนละ 3,000 บาท แต่ปีนี้ขายได้เพียง เกวียนละ 2,100 - 2,500 บาทเท่านั้น เป็นการขาดทุนที่จำยอม ถ้าจะให้คุ้มกับทุนที่ลงไปนั้น ชาวนานทุกคนต่างพูดเหมือนกัน คือ ราคาเกวียนละ 3,000 บาทจึงจะคุ้มทุน อย่างไรก็ตาม ชาวนาหวังแค่ได้อาศัยรายได้ทางอื่น คือการรับจ้างในโรงงานอบข้าวโพค ซึ่งในระยะแรกมีรายได้ค่อนข้างดีกว่าการทำนาเสียอีก แต่ในระยะหลังการรับจ้างในโรงงานอบข้าวโพคค่อนข้างซบเซา เพราะมีแรงงานภายนอกเข้ามาแย่งรับจ้างอย่างหนึ่ง และทางโรงงานต้องการลดค่าใช้จ่ายโดยใช่เครื่องทุ่นแรงแทน ทำให้การรับจ้างในโรงงานเริ่มจะน้อยลงตามลำดับ ในภาวะเศรษฐกิจเช่นนี้ ผู้ที่ตกอยู่ในฐานะลำบาก คือ ผู้เช่านา และผู้รับจ้างในภาคเกษตรและนอกภาคเกษตร ราคาข้าวตกต่ำนี้ชาวนาผู้เช่าต้องเสียค่าใช้จ่ายในการทำนา ต้องเสียค่าเช่านา ส่วนผู้มีอาชีพรับจ้างก็จะถูกกดค่าจ้างลงไปควย และนี่เองก็เป็นคน เหตุหลักค้ำใจพวกเขาอพยพเขาหางานทำในเมือง

แม้ว่าชาวนาหวังแค่ได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม มีความทันสมัย มีถนน ไฟฟ้า ขลประทาน โดรงเรียน สถานือนามัย ใช้เทคโนโลยีในการผลิต และมีโรงงานต่างๆ แต่การทำนาก็ยังคงเป็นอาชีพหลัก ไม่มีอุตสาหกรรมในครัวเรือน มีอาชีพรับจ้างในภาคเกษตร ซึ่งก็เป็นไปตามฤดูกาล มีอาชีพรับจ้างนอกภาคเกษตร คือรับจ้างในโรงงานก็เป็นการชั่วคราว ไม่มีงานจ้างตลอดปี และที่สำคัญก็คือ ปัญหาไม่มีที่ดินของตนเอง